

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 8. mája 2013 (*)

„Dane – Da? z pridanej hodnoty – Šiesta smernica 77/388/EHS – Právo na odpo?et dane zaplatenej na vstupe – Povinnosti platiť a dane – Držba faktúr s nedostatkami alebo nepresných faktúr – Neuvedenie povinných údajov – Nepriznanie nároku na odpo?et – Neskoršie dôkazy o pravosti fakturovaných transakcií – Opravné faktúry – Právo na vrátenie DPH – Zásada neutrality“

Vo veci C-271/12,

ktorej predmetom je návrh na za?atie prejudiciálneho konania podľa ?lánku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Cour d'appel de Mons (Belgicko) z 25. mája 2012 a doru?ený Súdnemu dvoru 1. júna 2012, ktorý súvisí s konaním:

Petroma Transports SA,

Martens Énergie SA,

Martens Immo SA,

Martens SA,

Fabian Martens,

Geoffroy Martens,

Thibault Martens,

proti

État belge,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predsední?ka druhej komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia G. Arestis (spravodajca), J.-C. Bonichot, A. Arabadžiev a J. L. da Cruz Vilaça,

generálna advokátka: E. Sharpston,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zrete?om na písomnú ?as? konania,

so zrete?om na pripomienky, ktoré predložili:

– Petroma Transports SA, Martens Énergie SA, Martens Immo SA, Martens SA, F. Martens, G. Martens a T. Martens, v zastúpení: O. Van Ermengem, avocat,

– belgická vláda, v zastúpení: M. Jacobs a J.-C. Halleux, splnomocnení zástupcovia,

– Európska komisia, v zastúpení: W. Roels a C. Soulay, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálnej advokátky, že vec bude prejednaná bez jej návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23), zmenenej a doplnenej smernicou Rady 94/5/ES zo 14. februára 1994 (Ú. v. ES L 60, s. 16; Mim. vyd. 09/001, s. 255; ďalej len „šiesta smernica“), ako aj zásady neutrality.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu, v ktorom na jednej strane vystupujú spoločnosti Petroma Transports SA, Martens Énergie SA, Martens Immo SA, Martens SA, ako aj F. Martens, G. Martens a T. Martens, ktorí spolu tvoria skupinu Martens, a na druhej strane État belge vo veci jeho odmietnutia priznať im nárok na odpôčet dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za poskytnutie služieb dodaných v rámci skupiny Martens.

Právny rámec

Právna úprava Únie

3 Podľa článku 2 bodu 1 šiestej smernice DPH podlieha „dodávka tovaru alebo služieb za úhradu [za protihodnotu – *neoficiálny preklad*] v rámci územia štátu zdaniteľnou osobou“.

4 Pod názvom „Zdaniteľný prípad a daňový nárok [Zdaniteľné plnenie a splatnosť dane – *neoficiálny preklad*]“ článok 10 šiestej smernice stanovuje:

„1. a) Pojem ‚zdaniteľný prípad [zdaniteľné plnenie – *neoficiálny preklad*]‘ predstavuje udalosť, na základe ktorej sú splnené právne podmienky potrebné na vznik daňového nároku [daňovej povinnosti – *neoficiálny preklad*].

b) ‚Daňový nárok [daňová povinnosť – *neoficiálny preklad*]‘ vzniká, keď sa daňový orgán podľa zákona stane v danom momente oprávneným požadovať daň od osoby povinnej túto daň zaplatiť, odhládnuť od toho, že čas platby sa môže odsunúť.

2. Zdaniteľný prípad a daňový nárok [Zdaniteľné plnenie a daňová povinnosť – *neoficiálny preklad*] vzniknú, keď sa dodá tovar alebo poskytnú služby. ...“

5 Článok 17 šiestej smernice s názvom „Vznik a rozsah práva na odpôčet“ stanovuje:

„1. Právo na odpôčítanie dane vzniká v čase vyrubenia [splatnosti – *neoficiálny preklad*] odpôčítateľnej dane.

2. Pokiaľ sa týka tovaru a služieb, ktoré sú použité na účely zdaniteľných transakcií, zdaniteľná osoba musí byť oprávnená aby odpôčítala daň, ktorú je povinná zaplatiť:

a) daň z pridanej hodnoty, ktorá je splatná alebo bola zaplatená s ohľadom na tovar alebo služby, ktoré jej boli alebo majú byť dodané v tuzemsku inou zdaniteľnou osobou;

...“

6 ?lánok 18 šiestej smernice, ktorý sa týka „Pravidiel upravujúcich výkon práva na zníženie dane“, spresňuje:

„1. Zdaniteľná osoba musí splňať tieto podmienky, aby si mohla uplatniť právo na odpočítanie dane:

a) pri odpočte dane podľa ?lánku 17 ods.2 písm. a) mať faktúru vystavenú podľa ?lánku 22 ods. 3;

...

2. Da?ovník [Zdaniteľná osoba – *neoficiálny preklad*] realizuje odpočet dane tak, že odpočíta z celkovej sumy dane z pridanej hodnoty splatnej v danom období ?iastku dane, na ktorú sa v tomto období vzťahuje nárok na zníženie dane a ktoré sa môže uplatniť na základe ustanovení odseku 1.

...

3. ?lenské štáty definujú podmienky a postup, za ktorých môže byť zdaniteľná osoba oprávnená vykonať odpočet dane, ktorý nerealizovala, uplatňujúc ustanovenia v odseku 1 a 2.

...“

7 ?lánok 21 ods. 1 písm. a) a c) šiestej smernice uvádza:

„Kto je povinný platiť daň z pridanej hodnoty:

1. V rámci vnútorného systému:

a) zdaňované [zdaniteľné – *neoficiálny preklad*] osoby, ktoré vykonávajú zdaniteľné plnenia nezahrnuté pod ?lánok [9 ods. 2 písm. e)] a vykonávané zdaniteľnou osobou, bývajúcou v zahraničí. ...

...

c) akákoľvek osoba, ktorá uvedie [DPH] na faktúre alebo inom dokumente, ktorý slúži ako faktúra...”

8 ?lánok 22 šiestej smernice v znení vyplývajúcom z ?lánku 28h stanovuje:

„Povinnosti podľa interného [v rámci vnútorného – *neoficiálny preklad*] systému

1. a) Každá zdaniteľná osoba určí svoju aktivitu ako počiatočnú, zmenu alebo zrušenie zdaniteľnej osoby [je povinná nahlásiť počiatočnú, zmenu alebo zrušenie svojej ?innosti ako zdaniteľnej osoby – *neoficiálny preklad*].

...

2. a) Každá zdaniteľná osoba bude udržiavať účty dostatočne podrobné pre daň z pridanej hodnoty, aby mohli byť použité a prehliadnuté daňovou autoritou [daňovým orgánom – *neoficiálny preklad*].

...

3. a) Každá zdaniteľná osoba musí vydať faktúru, alebo iný dokument slúžiaci ako faktúra s ohľadom na tovar alebo služby, ktoré dodala alebo poskytla inej zdaniteľnej osobe alebo nezdaniteľnej právnickej osobe. ...

...

b) Faktúra musí jasne stanovovať cenu, oddelene dať [cenu bez dane – *neoficiálny preklad*] a odpovedajúcu dať pri každej sadzbe ako aj každú výnimku.

...

c) Ťlenské štáty stanovujú kritériá, ktoré určujú, či sa dokument môže považovať za faktúru.

...

8. Ťlenské štáty môžu uvaliť iné povinnosti, ktoré považujú ako potrebné na správne inkaso [pre správny výber – *neoficiálny preklad*] dane a pre prevenciu proti úniku, podmienené požiadavkami rovnakého zaobchádzania domácich transakcií a transakcií uskutočnených [pričom sa však musí rovnako zaobchádzať s vnútroštátnymi plneniami a plneniami uskutočnenými – *neoficiálny preklad*] medzi Ťlenskými štátmi a za podmienky, že takéto povinnosti v obchode medzi Ťlenskými krajinami nezadajú vznik formalít spojených s prechodom hraníc.“

Belgická právna úprava

9 Ťlánok 3 ods. 1 prvý pododsek kráľovského nariadenia č. 3 z 10. decembra 1969 o odpodtoch pri uplatňovaní DPH (*Moniteur belge* z 12. decembra 1969) stanovuje:

„1. Na uplatnenie nároku na odpodet je zdaniteľná osoba povinná:

(1) pri dani vzťahujúcej sa na tovary a služby, ktoré jej boli dodané, byť držiteľom faktúry vystavenej v súlade s Ťlánkom 5 nariadenia č. 1 z 29. decembra 1992 [o opatreniach na zabezpečenie platenia dane z pridanej hodnoty (*Moniteur belge* z 31. decembra 1992, s. 27976, ďalej len „kráľovské nariadenie č. 1“)].

10 Podľa Ťlánku 5 ods. 1 šiesteho pododseku kráľovského nariadenia č. 1, faktúra obsahuje „informácie potrebné na určenie transakcie a sadzby splatnej dane, najmä zvyčajné označenie dodaného tovaru a poskytnutých služieb, ich množstvo, ako aj predmet.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

11 F. Martens, G. Martens a T. Martens sú právnymi nástupcami J.-P. Martensa, ktorý ako fyzická osoba prevádzkoval podnik pod označením „Margaz“. Z tohto podniku sa vyvinula skupina Martens, ktorej spoločnosti vykonávajú rôzne činnosti, ako je nákup, predaj a preprava ropných produktov, ako aj služby týkajúce sa stavebných prác. Petroma Transports SA bola v rámci skupiny Martens hlavnou spoločnosťou, pokiaľ ide o súbor zamestnancov, a ostatným spoločnostiam tejto skupiny dodávala rôzne služby. Na riadenie využívania týchto zamestnancov pri službách v rámci skupiny sa uzatvárali zmluvy. Tieto zmluvy stanovovali odmenu za predmetné služby na základe hodín odpracovaných zamestnancami.

12 Pri kontrolách vykonávaných od roku 1997 belgické daňové orgány spochybnili, tak pokiaľ ide o priame dane, ako aj o DPH, faktúry v rámci skupiny a odpodty z nich vyplývajúce od

útočného obdobia roku 1994, najmä z dôvodu, že tieto faktúry neboli úplné a nemohli preukázať, že zodpovedali skutočným plneniam. Väšina uvedených faktúr obsahovala celkovú sumu bez uvedenia jednotkovej ceny a počtu hodín odpracovaných zamestnancami spoločnosti poskytujúcej služby, čím znemožňovala akúkoľvek kontrolu presného výberu dane zo strany daňového orgánu.

13 Daňový orgán preto odmietol odpočty uplatnené spoločnosťami prijímajúcimi služby najmä pre nesúlad s pravidlami stanovenými v článku 5 ods. 1 šiestom pododseku kráľovského nariadenia č. 1 a článku 3 ods. 1 prvom pododseku kráľovského nariadenia č. 3 z 10. decembra 1969 o odpočtoch pri uplatňovaní DPH.

14 Uvedené spoločnosti následne predložili doplňujúce informácie, ale daňový orgán ich neuznal ako dostatočný základ na uplatnenie odpočtu rôznych súm DPH. Tento orgán sa totiž domnieval, že išlo buď o zmluvy o poskytnutí služieb na súkromné účely predložené oneskorene po vykonaní daňových kontrol a po oznámení úprav, ktoré tento orgán zamýšľal uskutočniť, ktoré tak neobsahovali presný dátum a nebolo možné dovoľávať sa ich voči tretím osobám, alebo o faktúry, ktoré boli doplnené rukou písaným písmom po vystavení, vo fáze správneho konania, o informácie týkajúce sa počtu hodín odpracovaných zamestnancami, hodinovej sadzby práce a povahy poskytnutých služieb a ktoré preto podľa daňového orgánu nemali nijakú dôkaznú hodnotu.

15 Dňa 2. februára 2005 Tribunal de première instance de Mons vydal viacero rozsudkov. Hoci pri niektorých faktúrach vyhovel daňovníkovi, potvrdil tiež odmietnutie odpočtu DPH spoločnosťami prijímajúcimi služby.

16 Po nových podaniach domáhajúcich sa vrátenia dane zaplatenej poskytovateľmi služieb tento súd neskôr rozhodol o opätovnom prejednaní vecí. Rozsudkom z 23. februára 2010 Tribunal de première instance de Mons rozhodol v spojených veciach a zamietol žaloby o vrátenie ako nedôvodné. Títo poskytovatelia preto podali proti tomuto rozsudku odvolanie.

17 Za týchto okolností Cour d'appel de Mons rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Môže belgický štát odmietnuť odpočítanie dane zdaniteľným osobám, ktoré sú príjemcami služieb a predložia faktúry s nedostatkami, ktoré však doplnia poskytnutím informácií s cieľom potvrdiť pravosť, povahu a sumu fakturovaných transakcií (zmluvy, rekonštrukcia íselných údajov na základe oznámení predložených národnému úradu sociálneho zabezpečenia, informácie o fungovaní dotknutej skupiny...)?

2. Nemusí belgický štát, ktorý z dôvodu nepresnosti faktúr odmietne odpočítanie dane zdaniteľným osobám, ktoré sú príjemcami služieb, konštatovať, že faktúry teda nie sú dostatočne presné aj na to, aby umožňovali [zaplatenie] DPH? Nemusí preto belgický štát priznať spoločnostiam, ktoré poskytli takto spochybnené služby, vrátenie DPH, ktorá mu bola zaplatená, aby zabezpečil zásadu neutrality DPH?“

O prejudiciálnych otázkach

Úvodné pripomienky

18 Treba uviesť, že vnútroštátny súd neuviedol ustanovenia práva Únie, o ktorých výklad žiada.

19 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania aj zo súvislostí, v ktorých vznikol spor vo veci samej, pritom vyplýva, že prejudiciálne otázky sa týkajú výkladu ustanovení šiestej smernice, ako

aj zásady daňovej neutrality.

20 Keďže z návrhu na začatie prejudiciálneho konania tiež vyplýva, že prvé zo sporných faktúr boli vydané 31. marca 1994, ustanovenia, o ktoré ide, treba vykladať v znení účinnom v tento deň.

O prvej otázke

21 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú ustanovenia šiestej smernice vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ako je tá, o ktorú ide vo veci samej, podľa ktorej zdaniteľným osobám, ktoré sú príjemcami služieb a ktoré sú držiteľmi neúplných faktúr, možno nepriznať nárok na odpočet DPH, ak boli tieto faktúry dodatočne doplnené poskytnutím informácií s cieľom potvrdiť pravosť, povahu a sumu fakturovaných transakcií.

22 Najprv treba pripomenúť, že právo na odpočet je základnou zásadou spoločného systému DPH, ktorá v zásade nemôže byť obmedzená a uplatňuje sa bezprostredne na všetky dane zaťažujúce plnenia uskutočnené na vstupe (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. decembra 2012, Bonik, C-285/11, body 25 a 26, ako aj citovanú judikatúru).

23 Cieľom takto stanoveného režimu odpočtov je úplne zbaviť podnikateľa bremena DPH splatnej alebo zaplatenej v rámci všetkých jeho hospodárskych činností. Spoločný systém DPH takto zaručuje neutralitu, pokiaľ ide o daňové bremeno všetkých hospodárskych činností bez ohľadu na úcel a výsledky týchto činností pod podmienkou, že aj tieto činnosti v zásade podliehajú DPH (pozri rozsudky z 29. apríla 2004, Faxworld, C-137/02, Zb. s. I-5547, bod 37, a z 22. decembra 2010, Dankowski, C-438/09, Zb. s. I-14009, bod 24).

24 Z článku 17 ods. 2 šiestej smernice tak vyplýva, že každá zdaniteľná osoba má právo na odpočet súm, ktoré sú jej fakturované ako DPH za služby, ktoré sú jej poskytnuté, pokiaľ sa tieto služby využívajú pre potreby zdaniteľných transakcií (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. apríla 2009, PARAT Automotive Cabrio, C-74/08, Zb. s. I-3459, bod 17 a citovanú judikatúru).

25 Pokiaľ ide o podrobnosti výkonu práva na odpočet, článok 18 ods. 1 písm. a) šiestej smernice stanovuje, že zdaniteľná osoba musí byť držiteľom faktúry vystavenej v súlade s článkom 22 ods. 3 tejto smernice.

26 Podľa článku 22 ods. 3 písm. b) šiestej smernice faktúra musí jasne stanovovať cenu, cenu bez dane a príslušnú daň pri každej sadzbe, ako aj každú prípadnú výnimku. Rovnaký odsek 3 písm. c) uvedeného článku 22 oprávňuje členské štáty stanoviť kritériá, podľa ktorých sa určí, či sa dokument môže považovať za faktúru. Okrem toho odsek 8 rovnakého článku 22 umožňuje členským štátom stanoviť iné povinnosti, ktoré považujú za potrebné na zabezpečenie správneho výberu dane a predchádzanie únikom.

27 Z toho vyplýva, že pokiaľ ide o výkon práva na odpočet, šiesta smernica sa obmedzuje na požiadavku faktúry obsahujúcej určité informácie a členské štáty majú možnosť vyžadovať ďalšie údaje, aby zabezpečili správny výber DPH, ako aj kontrolu daňovými orgánmi (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júla 1988, Jeunehomme a EGI, 123/87 a 330/87, Zb. s. 4517, bod 16).

28 Požiadavka iných údajov na faktúre, ako sú tie, ktoré sú uvedené v článku 22 ods. 3 písm. b) šiestej smernice, v súvislosti s výkonom práva na odpočet však musí byť obmedzená na to, čo je nevyhnutné na zabezpečenie správneho výberu DPH a jeho kontroly daňovými orgánmi. Takéto údaje navyše nesmú svojim počtom alebo technickou povahou prakticky znemožniť alebo neprimerane sťažiť výkon práva na odpočet (rozsudok Jeunehomme a EGI, už citovaný, bod 17).

29 V súvislosti s vnútroštátnou právnou úpravou, o ktorú ide vo veci samej, treba uviesť, že Belgické kráľovstvo využilo možnosť uvedenú v článku 22 ods. 8 šiestej smernice, keďže podľa článku 5 ods. 1 šiesteho pododseku kráľovského nariadenia č. 1 faktúra musí obsahovať informácie potrebné na určenie transakcie a sadzby splatnej dane, najmä zvyčajné označenie dodaného tovaru a poskytnutých služieb, ich množstvo, ako aj predmet.

30 V tejto súvislosti vnútroštátnemu súdu prislúcha, aby preveril, či dodatočné informácie vyžadované uvedenou právnou úpravou zodpovedajú požiadavkám uvedeným v bode 28 tohto rozsudku.

31 Okrem iného, hoci v bode 41 rozsudku z 15. júla 2010, Pannon Gép Centrum (C-368/09, Zb. s. I-7467), Súdny dvor uviedol, že členské štáty nemôžu viazať výkon práva na odpočet DPH na dodržanie podmienok týkajúcich sa obsahu faktúr, ktoré nie sú výslovne uvedené v ustanoveniach smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, s. 1), treba uviesť, že v prípade, o ktorý ide vo veci samej, ustanovenia, ktoré boli v tom zase účinné, umožňovali členským štátom stanoviť kritériá, podľa ktorých sa určí, či sa dokument môže považovať za faktúru.

32 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že zdaniteľným osobám, ktoré boli príjemcami služieb, bol výkon práva na odpočet DPH odopretý z dôvodu, že faktúry, o ktoré ide vo veci samej, neboli dostatočne presné a úplné. Vnútroštátny súd predovšetkým uvádza, že väčšina týchto faktúr neobsahovala jednotkovú cenu a počet hodín odpracovaných zamestnancami spoločností poskytujúcich služby, čím znemožňovala akúkoľvek kontrolu presného výberu dane zo strany daňového orgánu.

33 Žalobcovia v konaní vo veci samej tvrdia, že neuvedenie určitých informácií, ktoré vyžaduje vnútroštátna právna úprava, na faktúre nemôže spochybniť výkon práva na odpočet DPH, lebo pravosť, povaha a rozsah transakcií boli daňovému orgánu preukázané dodatočne.

34 Treba pritom pripomenúť, že spoločný systém DPH nezakazuje opravu chybných faktúr. Preto ak sú splnené všetky hmotnoprávne podmienky potrebné na vznik nároku na odpočet DPH a zdaniteľná osoba predloží daňovému orgánu pred prijatím jeho rozhodnutia opravenú faktúru, tento nárok by jej v zásade nemal byť odopretý z dôvodu, že pôvodná faktúra bola chybná (pozri v tomto zmysle rozsudok Panon Gép Centrum, už citovaný, body 43 až 45).

35 Treba však konštatovať, že pokiaľ ide o spor vo veci samej, nevyhnutné informácie určené na doplnenie a opravu faktúr boli predložené až po tom, ako daňový orgán prijal svoje rozhodnutie o nepriznaní nároku na odpočet DPH, v dôsledku čoho pred prijatím tohto rozhodnutia faktúry predložené uvedenému orgánu ešte neboli opravené, aby mu umožnili zabezpečenie správneho výberu dane, ako aj jeho kontrolu.

36 V dôsledku toho treba na prvú otázku odpovedať tak, že ustanovenia šiestej smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ako je tá, o ktorú ide vo veci samej, podľa ktorej zdaniteľným osobám, ktoré sú príjemcami služieb a ktoré sú držiteľmi neúplných faktúr, možno nepriznať nárok na odpočet DPH, hoci boli tieto faktúry doplnené po prijatí takéhoto rozhodnutia poskytnutím informácií s cieľom potvrdiť pravosť, povahu a sumu fakturovaných transakcií.

O druhej otázke

37 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má zásada daňovej neutrality vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby daňový orgán odmietol vrátenie DPH

zaplatenej spoločnosťou poskytujúcou služby, aj keď spoločnosťami prijímajúcim tieto služby bol odopretý nárok na odpočet DPH vzťahujúcej sa na uvedené služby z dôvodu nezrovnalostí zistených v týchto faktúrach vydaných uvedenou spoločnosťou poskytujúcou služby.

38 Je teda nastolená otázka, či na to, aby sa zabezpečila zásada daňovej neutrality, môže byť vznik povinnosti zaplatiť DPH u poskytovateľa služieb podmienený skutočným výkonom odpôtu DPH u prijímateľa týchto služieb.

39 Podľa článku 2 ods. 1 šiestej smernice DPH podlieha dodávka tovaru alebo poskytnutie služieb za protihodnotu v rámci územia štátu zdaniteľnou osobou. Z článku 10 ods. 2 tejto smernice vyplýva, že zdaniteľné plnenie a daňová povinnosť vzniknú, keď sa dodá tovar alebo poskytnú služby.

40 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že DPH sa vyberá za každé poskytnutie služieb a dodávku tovaru, ktoré zdaniteľná osoba uskutočňuje za odplatu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. októbra 2009, SKF, C-29/08, Zb. s. I-10413, bod 46 a citovaný judikatúru).

41 Treba však konštatovať, že ako to správne uviedli État belge a Európska komisia vo svojich písomných pripomienkach, z uvedených ustanovení šiestej smernice vyplýva, že spoločný systém DPH nepodmieňuje vznik povinnosti zaplatiť DPH u zdaniteľnej osoby, ktorá je poskytovateľom služieb, skutočným výkonom práva na odpočet DPH zdaniteľnou osobou, ktorá je príjemcom služieb.

42 Z bodu 13 tohto rozsudku vyplýva, že výkon práva na odpočet DPH vzťahujúcej sa na poskytnutie služieb, o ktoré ide vo veci samej, na ktorý by ich prijímatelia za bežných okolností boli oprávnení, im bol odopretý z dôvodu chýbania určitých povinných údajov na faktúrach vydaných poskytovateľom služieb.

43 Keďže v spore vo veci samej bola potvrdená existencia poskytnutia služieb podliehajúcich DPH, vznikla povinnosť zaplatiť príslušnú DPH vzťahujúcu sa na tieto transakcie a bolo správne, že DPH bola zaplatená daňovému orgánu. V tejto súvislosti sa nemožno dovoľávať zásady daňovej neutrality, aby sa odôvodnilo vrátenie DPH v situácii, ako je tá v spore vo veci samej. Akýkoľvek iný výklad by uprednostoval situácie, ktoré môžu zabrániť riadnemu výberu DPH, čoho predchádzanie je práve cieľom článku 22 šiestej smernice.

44 V dôsledku toho vzhľadom na uvedené treba na druhú otázku odpovedať tak, že zásada daňovej neutrality nebráni tomu, aby daňový orgán odmietol vrátenie DPH zaplatenej spoločnosťou poskytujúcou služby, aj keď spoločnosťami prijímajúcim tieto služby bol odopretý nárok na odpočet DPH vzťahujúcej sa na uvedené služby z dôvodu nezrovnalostí zistených v týchto faktúrach vydaných uvedenou spoločnosťou poskytujúcou služby.

O trovách

45 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdnym dvor (druhá komora) rozhodol takto:

1. Ustanovenia šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, zmenenej a doplnenej smernicou Rady 94/5/ES zo 14. februára 1994, sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej

právnej úprave, ako je tá, o ktorú ide vo veci samej, podľa ktorej zdaniteľným osobám, ktoré sú príjemcami služieb a ktoré sú držiteľmi neúplných faktúr, možno nepriznať nárok na odpočet DPH, hoci boli tieto faktúry doplnené po prijatí takéhoto rozhodnutia poskytnutím informácií s cieľom potvrdiť pravosť, povahu a sumu fakturovaných transakcií.

2. Zásada daňovej neutrality nebráni tomu, aby daňový orgán odmietol vrátenie DPH zaplatenej spoločnosťou poskytujúcou služby, aj keď spoločnostiam prijímajúcim tieto služby bol odopretý nárok na odpočet DPH vzťahujúcej sa na uvedené služby z dôvodu nezrovnalostí zistených v týchto faktúrach vydaných uvedenou spoločnosťou poskytujúcou služby.

Podpisy

* Jazyk konania: francúzština.